

Sygn. akt VU 1078/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 20 lipca 2012 r. sygn.(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 1078/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji złożonym w dniu 21 sierpnia 2012 roku wnioskodawca wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 19 września 2012 roku Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie przekazał sprawę z odwołania J. P. od decyzji ZUS Oddział w S. z dnia 20 lipca 2012 roku według właściwości Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. urodzony (...) posiada wykształcenie wyższe techniczne. Z zawodu jest inżynierem mechanikiem. W okresie aktywności zawodowej pracował w (...) Zakładzie (...) jako specjalista - rzeczoznawca samochodowy w okresie od 1996 roku do 30 kwietnia 2010 roku.

(dowód: wniosek o rentę k. 1-3, oświadczenie wnioskodawcy złożone na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 roku nagranie od minuty 0.49 do minuty 20 koperta k. 151)

W 2010 roku wnioskodawca uległ wypadkowi w pracy, w wyniku którego rozciął łuk brwiowy. Po wypadku pojawiły się bóle w odcinku szyjnym kręgosłupa. W następstwie wypadku wyczerpał 182 dni okresu zasiłku chorobowego oraz 12 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego.

(dowód: oświadczenie wnioskodawcy złożone na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 roku nagranie od minuty 0.49 do minuty 20 koperta k. 151, analiza akt sprawy i akt rentowych)

W dniu 12 stycznia 2012 roku wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 13 akt rentowych)

Orzeczeniem z dnia 11 maja 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Taki wniosek wywiódł ze stopnia zaawansowania rozpoznanego u niego schorzenia w postaci okresowego zespołu dysfunkcyjno-bólowego odcinka C i L kręgosłupa na podłożu dyskopatii.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 11.05.2012r. z dokumentacją

medyczną - k. 11-12, 13-14)

Od powyższego orzeczenia sprzeciw wniósł wnioskodawca i sprawa została skierowana na komisję lekarską ZUS, która w dniu 14 lipca 2012 roku, po rozpoznaniu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa, zespołu bólowego w wywiadzie, nadciśnienia tętniczego reagującego na leczenie bez powikłań narządowych, wydała orzeczenie zgodne z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, tzn. uznające, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 14.07.2012 r. k. 24 akt ZUS wraz z dokumentacją medyczną teczką)

Aktualnie u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa bez zespołu korzeniowego,
- zespół przeciążeniowy kręgosłupa w przebiegu niewydolności gorsetu mięśniowego w sytuacji indywidualnych predyspozycji,
- zmiany dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego,
- objawowy zespół bólowy bez obecności objawów korzeniowych i ubytkowych,
- nadciśnienie tętnicze.

Występujące u wnioskodawcy schorzenia nie powodują niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

(dowód: opinia biegłego neurochirurga W. P. k. 51-52 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 91, opinia biegłej neurolog A. P. k. 57-59, opinia biegłej kardiolog L. D. k. 67-67 verte wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 95, opinia biegłego medycyny pracy J. G. k. 128-130)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009, Nr 153, poz. 1227) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1)

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiejkolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Ratio legis wyodrębnienia tej przesłanki stanowi wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, do której zachowali zdolność, wobec braku środków do życia. Inaczej mówiąc, ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje. Wyjaśnienie treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego), (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 roku, I UK 103/06 OSNP 2007/17-18/26).

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy stan zdrowia wnioskodawcy powoduje u niego częściową niezdolność do pracy, a więc niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Należy zaznaczyć iż wnioskodawca posiada wykształcenie wyższe i w okresie aktywności zawodowej pracował jako rzeczoznawca samochodowy w firmie ubezpieczeniowej, gdzie zajmował się likwidacją szkód komunikacyjnych. Tym samym częściową niezdolność do pracy wnioskodawcy należy odnieść w stosunku do kwalifikacji pracownika umysłowego.

W celu wyjaśnienia spornej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy neurochirurga W. P., neurologa A. P., kardiologa L. D., a więc biegłych z zakresu dziedzin medycyny, w ramach których mieszczą się rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia, a dodatkowo także specjalisty z zakresu medycyny pracy J. G., którego zadaniem była całościowa ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, uwzględniająca wszystkie zdiagnozowane schorzenia i ich wpływ na zdolność do wykonywania pracy zarobkowej.

Opinie opracowane przez wskazanych wyżej biegłych Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne i należycie uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jego osobistego badania. Określili w opiniach, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawca.

Wszyscy biegli byli zgodni w swoich wnioskach końcowych, iż stopień zaawansowania rozpoznanych przez nich schorzeń nie czyni wnioskodawcy częściowo niezdolnym do pracy zarobkowej.

Biegły neurochirurg W. P. (2) rozpoznał u wnioskodawcy chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa bez zespołu korzeniowego oraz zespół przeciążeniowy kręgosłupa w przebiegu niewydolności gorsetu mięśniowego w sytuacji indywidualnych predyspozycji. W ocenie biegłego wnioskodawca przy wzroście 192 cm istotnej dla przeciążenia kręgosłupa wadze (108 kg) podaje typowe dolegliwości. Zarówno w badaniu neurologicznym jak i w badaniach obrazowych nie stwierdził istotnych odchyłeń, które mogłyby kwalifikować do świadczeń rentowych. Ustąpienie u wnioskodawcy dolegliwości lub ich znaczne zmniejszenie, umożliwiające wykonywanie pracę jest -zdaniem biegłego -możliwe w ciągu kilku tygodni, pod warunkiem wykonywania systematycznych ćwiczeń mięśni przykręgosłupowych oraz dbałości o prawidłową wydolność organizmu. Ważnym elementem jest prawidłowe obciążanie kręgosłupa, eliminacja pochylania na korzyść przykucania oraz dźwigania z przykucnięcia. Te wszystkie ograniczenia oraz zalecenia nie powodują niezdolności do pracy J. P.. W swojej opinii uzupełniającej wydanej z uwagi na zgłoszone przez wnioskodawcę zarzuty (k. 73-74), biegły wprost wskazał, że dla potrzeb wydania opinii nie widział potrzeby wykonywania kolejnego badania MR odcinka lędźwiowego, przy dysponowaniu wynikiem badania neurologicznego w dniu 8 stycznia 2013 roku.

Sąd pragnie zauważyć, iż biegły oceniał stan zdrowia wnioskodawcy na dzień wydania zaskarżonej decyzji tj. na lipiec 2012 roku. Jak wskazuje się w orzecznictwie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym badana jest legalność decyzji i orzekanie o niej możliwe jest tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydawania, zaś postępowanie dowodowe przed Sądem jest postępowaniem sprawdzającym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Zasada jest zatem, iż Sąd ocenia legalność decyzji organu rentowego według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r. I UK 152/04 OSNP 2005/17/273, a także wyrok SN z dnia 10 marca 1998 r., II UKN 555/97 OSNP 1999/5/181). Tym samym nowa dokumentacja medyczna, może być podstawą do złożenia nowego wniosku o rentę, jeżeli potwierdza ona pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy. Biegły w swojej opinii uzupełniającej podniósł, aktualne badanie MR odc. lędźwiowego z dnia 28 stycznia 2013 roku nie wnosi nic nowego w sprawie stanu zdrowia wnioskodawcy, co oznacza że nie wpływa na zmianę wniosków biegłego co do braku niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Biegła neurolog A. P. (2) w badaniu neurologicznym nie stwierdziła objawów ogniskowego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, ani cech zespołu korzeniowego oraz objawów korzeniowych. Powyższe doprowadziło ją do konkluzji, że stwierdzone u wnioskodawcy zmiany dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego oraz objawowy zespół bólowy bez obecności objawów korzeniowych i ubytkowych nie powodują natomiast niezdolności do pracy.

Niezdolności do pracy wnioskodawcy nie powoduje także schorzenie kardiologiczne w postaci nadciśnienia tętniczego. Nadciśnienie tętnicze występuje bez powikłań narządowych i przy wydolnym układzie krążenia, wymaga jedynie systematycznego leczenia i kontroli.

Wnioski końcowe biegłych z zakresu neurologii, neurochirurgii oraz kardiologii podzielił także biegły z zakresu medycyny pracy J. G. (2). Biegły stwierdził mianowicie, że występujące u wnioskodawcy schorzenia w postaci miernie zaawansowanych zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych odcinka szyjnego oraz lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, bez objawów korzeniowych oraz ubytkowych w aktualnym stanie zdrowia nie czynią go niezdolnym do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Przewlekły zespół bólowy, który towarzyszy zmianom chorobowym kręgosłupa, w przypadku ich zaostrzeń, może być leczony w ramach krótkotrwałych zwolnień lekarskich. Biegły medycyny pracy zwrócił uwagę na to, że stan statyczno-dynamiczny narządów ruchu wnioskodawcy podczas badania

zarówno neurochirurgicznego, jak i neurologicznego był zadowalający, natomiast podwyższona wartość ciśnienia tętniczego była li tylko konsekwencją nie przyjmowania przez niego leków hipotensyjnych.

Powyzsze doprowadziło do uznania przez biegłego medycyny pracy, J. P. za zdolnego do pracy zarobkowej odpowiedniej dla osoby z wykształceniem wyższym, z profilaktycznym przeciwwskazaniem do ciężkiej pracy fizycznej oraz w wymuszonej pozycji ciała, jednostronnie obciążającej kręgosłup.

Przeprowadzone dowody z opinii biegłych nie zostały w sposób skuteczny zakwestionowane w toku postępowania przez skarżącego. Nie można jako merytorycznie skutecznych traktować zarzutów podniesionych przez wnioskodawcę w piśmie procesowym z dnia 16 maja 2013 roku (k.73-74), 28 czerwca 2013 roku (k.104) oraz na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 roku, gdyż sprowadzają się one w istocie do twierdzenia, iż nie zgadza się on z opiniami biegłych, gdyż inaczej ocenia swój stan zdrowia. Takie zarzuty są li tylko gołosłowną polemiką z prawidłowymi opiniami sporządzonymi przez specjalistów o niekwestionowanym poziomie wiedzy medycznej, specjalistów praktyków z doświadczeniem klinicznym i jako takie nie mogą prowadzić do podważenia opinii.

W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Z tych też względów Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o powołanie kolejnego biegłego neurochirurga, uznając że sprawa została już dostatecznie wyjaśniona, a złożony wniosek zmierza jedynie do przedłużenia postępowania sądowego.

Występujące u 48-letniego wnioskodawcy schorzenia, są aktualnie na takim etapie zaawansowania, że nie prowadzą do naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy. Mimo ich występowania J. P. zachował zdolność do wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.